

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MHM computer, a. s.**, se sídlem U Pekáren 1309/4, Praha 10, zastoupeného JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem se sídlem K Hutím 5, Praha 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Česká republika - Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 2. 2005, č. j. 3R 91/04-Ku,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 2. 2005, č. j. 3R 91/04-Ku, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 9. 2004, č. j. S 558-R/04-487/140/OŠ, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 4 150,- Kč k rukám JUDr. Daniela Chamráda, advokáta se sídlem K Hutím 5, Praha 9, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2005, č. j. 31 Ca 26/2005 - 22, částku 4 075,- Kč k rukám JUDr. Daniela Chamráda, advokáta se sídlem K Hutím 5, Praha 9, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2008, č. j. 62 Ca 36/2007 - 29, částku 5 400,- Kč k rukám JUDr. Daniela Chamráda, advokáta se sídlem K Hutím 5, Praha 9, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 2. 2005, č. j. 3R 91/04-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 9. 2004, č. j. S 558-R/04-487/140/OŠ.

I. Podstata věci

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2005, č. j. 3R 91/04-Ku, nevyhověl žalobcovu rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 29. 9. 2004, č. j. S 558-R/04-487/140/OŠ, jímž byl zamítnut návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí osoby na řízení zúčastněné (zadavatele) ze dne 16. 7. 2004, č. j. OPF-22/04-2004. Tímto rozhodnutím zadavatel nevyhověl žalobcovým námitkám proti svému rozhodnutí ze dne 25. 6. 2004, č. j. ZM-141-15/VZ-2004, o vyloučení žalobce z další účasti v obchodní veřejné soutěži „Diskové pole a optické prepínače SAN“. Žalovaný shledal, že zadavatel vyloučením žalobce neporušil zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), a proto jeho návrh podle § 60 písm. a) ZVZ zamítl.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce považuje napadená správní rozhodnutí v obou stupních za nezákonná, neboť nebyl naplněn žádný důvod stanovený v ZVZ, pro který mohl být z obchodní veřejné soutěže vyloučen - uvedení nevyhovující lhůty platnosti nabídky totiž ZVZ jako důvod pro vyloučení nezná. Žalobce má navíc za to, že lhůtu platnosti nabídky stanovil správně, neboť se údaj délky platnosti nabídky uvedený žalobcem shoduje s údajem o délce zadávací lhůty stanovené zadavatelem. Jelikož § 8 ZVZ definuje zadávací lhůtu jako dobu, po kterou jsou uchazeči svými nabídkami vázáni, není žalobcem určená doba platnosti nabídky v rozporu se zákonem ani zadávacími podmínkami soutěže. Nic na tom nemění ani § 40 a § 41 ZVZ, neboť z definice zadávací lhůty plyne, že na základě těchto principů dojde automaticky i k prodloužení doby, po níž jsou uchazeči svými nabídkami vázáni. Platnost nabídky by byla určena odlišně od zadávací lhůty v daném případě tehdy, pokud by žalobce výslovným úkonem v nabídce vyloučil možnost prodloužení doby, po níž je svojí nabídkou vázán, postupem podle § 40 a § 41 ZVZ. Ani tehdy by jej však nebylo možné ze soutěže vyloučit, neboť by se nejednalo o nesplnění podmínek soutěže po stránce obsahové, což byl zřejmě jediný pro daný případ vůbec použitelný zákonný důvod vyloučení ze soutěže (§ 34 odst. 4 ZVZ). Žalobce také poukazuje na to, že žádné rozhodnutí v dané věci neobsahuje odkaz na ustanovení ZVZ, podle něhož byl vyloučen.

Žalobce namítá, že uvedl fakultativní údaj platnosti nabídky, přičemž jím uváděná délka lhůty je shodná s délkou zadávací lhůty. Nabídka žalobce do soutěže je právním úkonem, který má být posouzen mimo jiné pohledem § 34 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. To ostatně vyplývá i ze správného závěru napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že nabídkou se podle § 2 písm. g) ZVZ rozumí návrh na uzavření smlouvy. Podle žalobce je proto „naprosto absurdní“, pokud v tomtéž odstavci odůvodnění žalovaný uvádí, že námitky uchazeče v rozkladu, kterými odkazuje na postup podle občanského zákoníku, jsou bezpředmětné.

Žalobce také uvádí, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho tvrzením, že uvedení platnosti nabídky by mohlo být ve smyslu občanského zákoníku neurčité a nemělo by tak k němu být vůbec přihlíženo. Neurčitost mohlo způsobit neuvedení počátku lhůty, případně použití pojmu „platnost nabídky“. Platnost totiž nelze sjednat, neboť ta nastává automaticky po splnění zákonných předpokladů. Jednou platná nabídka je tak platná vždy, a to i tehdy, uplyne-li lhůta, po níž je uchazeč svojí nabídkou vázán. Podle žalobce tak došlo k záměně pojmů platnost a účinnost.

Dále také poukazuje na § 40 a § 41 ZVZ, z nichž dovozuje, že uchazeč není oprávněn disponovat délkou zadávací lhůty ani dobami jejího prodloužení. Zadavatel je pak při respektování maximálního rozsahu oprávněn disponovat pouze s délkou zadávací lhůty. Uchazeč tak není povinen uvádět ani délku zadávací lhůty ani délku jejího prodloužení (ledaže by tak - nadbytečně - stanovily podmínky soutěže). Žalobce má za to, že zákonné prodloužení doby, po níž je svojí nabídkou vázán, není uchazeč povinen ve své nabídce uvádět dokonce ani tehdy, uvedl-li nad rámec svých

povinností základní dobu, po níž je svojí nabídkou vázán a která je shodná s délkou zadávací lhůty.

Žalobce také zdůrazňuje, že pokud ve své nabídce uvedl dobu platnosti nabídky a ZVZ požadavek na stanovení doby platnosti nabídky nevznáší, nemohlo se stát, že by nabídka neměla zákonem stanovenou dobu platnosti. Ani v případě, že by uchazeč stanovil dobu platnosti nabídky kratší, než byla zadávací lhůta, nemohla by být dotčena platnost nabídky jako celku. Užilo by se totiž kogentního ustanovení ZVZ o délce zadávací lhůty a jejím prodloužení. Stejná situace by nastala i tehdy, pokud by uchazeč ve své nabídce uvedl jinou délku zadávací lhůty, než jakou stanovil zadavatel ve svých podmínkách soutěže. Rozpor údaje platnosti nabídky se zadávací lhůtou tak nemůže být důvodem neplatnosti nabídky jako celku a již vůbec ne důvodem pro vyloučení uchazeče. Žalobce proto považuje napadená rozhodnutí žalovaného za rozporná s § 8, § 29 odst. 4, § 34 odst. 4, § 40 odst. 1 a § 41 odst. 1 a 2 ZVZ a § 35 odst. 2 občanského zákoníku a navrhuje, aby je soud zrušil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasí. Poukázal na to, že žalobce v nabídce v části „IV. Vlastní prohlášení“ na straně 5 uvedl, že platnost nabídky je 90 kalendářních dnů, čímž omezil platnost své nabídky na 90 kalendářních dnů. Žalovaný odkázal na § 8 ZVZ, který stanoví dobu, po níž je uchazeč svou nabídkou vázán (zadávací lhůtu), a s odkazem na § 40 ZVZ stanoví prodloužení této lhůty pro uchazeče umístěné na prvním až třetím pořadí. Faktické prodloužení doby vázanosti nabídkou nastává také v případech, kdy neběží zadávací lhůta (§ 56 odst. 5 a § 57 odst. 4 ZVZ). Jestliže žalobce stanovil platnost nabídky, tedy dobu, po kterou je svou nabídkou vázán, odchýlně od citovaných ustanovení ZVZ, neodpovídá jeho nabídka podmínkám soutěže. Zadavatel by nemohl uzavřít smlouvu s uchazečem po uplynutí doby platnosti jeho nabídky, neboť zadavatel nemůže jednostranně prodloužit dobu platnosti stanovenou uchazečem. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout. I on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Podstatné skutečnosti

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím zadavatele ze dne 25. 6. 2004 vyloučen z další účasti v obchodní veřejné soutěži „Diskové pole a optické přepínače SAN“ z důvodu, že jím předložená nabídka neměla zákonem stanovenou dobu platnosti. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal námitky, kterým zadavatel rozhodnutím ze dne 16. 7. 2004 nevyhověl a rozhodnutí o vyloučení potvrdil. V tomto rozhodnutí zadavatel uvedl, že důvodem vyloučení byla část nabídky žalobce obsahující prohlášení: „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, neboť tímto omezením platnosti své nabídky žalobce znemožnil po uplynutí zadávací lhůty a oznámení rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky postupovat podle § 40 odst. 1, resp. § 41 odst. 1, 2 ZVZ. Návrh žalobce na přezkoumání tohoto rozhodnutí byl žalovaným zamítnut rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004, protože žalobce předmětným prohlášením omezil platnost své nabídky pouze na dobu zadávací lhůty uvedené

v podmínkách obchodní veřejné soutěže a zadavatel by tak nemohl uzavřít se žalobcem smlouvu po uplynutí doby platnosti nabídky, neboť nelze jednostranně prodloužit dobu platnosti žalobcem stanovenou. Upravovat nabídku po uplynutí soutěžní lhůty zadavatelem ani uchazečem ZVZ nepřipouští. V podstatě shodnou argumentaci obsahuje také rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 2. 2005, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí.

Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že o žalobcově žalobě již zdejší soud rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 30. 11. 2005, č. j. 31 Ca 26/2005 - 22, kterým ji zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 As 48/2006-46, tak, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně se totiž nezabýval žalobní námitkou, zda prohlášení žalobce o časovém údaji platnosti nabídky bylo řádným projevem vůle, a zda lze k takovému projevu vůle vůbec přihlížet. Nejvyšší správní soud také postavil najisto, že v dané věci je jedinou spornou otázkou to, zda prohlášení žalobce „Platnost nabídky 90 kalendářních dnů“, uvedené v části nabídky označené jako „IV. Vlastní prohlášení“, může být důvodem pro vyloučení žalobce z další účasti v obchodní veřejné soutěži.

Krajský soud následně rozsudkem ze dne 29. 2. 2008, č. j. 62 Ca 36/2007 - 29, ve věci rozhodoval znovu a žalobu opět zamítl. Shledal, že žalobcovo prohlášení lze hodnotit jako určitý, vážně míněný a srozumitelný projev vůle a nelze na ně nahlížet jako na neplatný právní úkon ve smyslu § 37 odst. 1 a § 41 občanského zákoníku. Dále se pak zcela ztotožnil se žalovaným v tom, že žalobce stanovením platnosti nabídky vymezil dobu, po kterou je svou nabídkou vázán, a to odchýlně od § 8 a § 40 ZVZ. Vzhledem k tomu nelze jeho nabídku považovat za odpovídající podmínkám soutěže.

Proti tomu podal žalobce další kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rovněž vyhověl a rozsudkem ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Afs 77/2008-68, napadený rozsudek krajského soudu zrušil, neboť se neztotožnil s tím, jak krajský soud žalobcův projev vůle interpretoval. Nejvyšší správní soud dovodil, že nabídku podle § 2 písm. g) ZVZ („nabídkou je návrh na uzavření smlouvy, doložený doklady požadovanými v zadání veřejné zakázky“) je třeba vykládat podle interpretačních zásad soukromého práva. Na základě judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03, <http://nalus.usoud.cz>) a Nejvyššího soudu (rozsudky ze dne 22. 8. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1569/99, a ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. 33 Odo 828/2004, www.nsoud.cz) pak vyložil žalobcův projev vůle obsažený v části nabídky označené jako „IV. Vlastní prohlášení“ a dospěl k závěru, že žalobce byl z další účasti na obchodní veřejné soutěži vyloučen v rozporu se ZVZ.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud předně považuje za nezbytné poukázat na to, že je podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v daném řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve výše popsaném zrušovacím rozsudku ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Afs 77/2008-68.

Jak již postavil najisto Nejvyšší správní soud, jedinou spornou otázkou v dané věci je to, zda prohlášení žalobce „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, uvedené v části nabídky označené jako „IV. Vlastní prohlášení“, může být důvodem pro vyloučení žalobce z další účasti v obchodní veřejné soutěži.

Jak vyplynulo ze shora popsaného zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, Nejvyšší správní soud na tuto otázku jednoznačně odpověděl; konstatoval totiž, že jazykové vyjádření stěžovatele, který v nabídce uvedl „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, nebylo natolik jednoznačné, aby bylo možné vyslovit závěr, že bylo v rozporu s jeho tvrzenou vůlí. Vzhledem k tomu nebyla naplněna podmínka vyplývající z § 35 odst. 2 in fine občanského zákoníku („Právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejen podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.“), jejíž naplnění by znemožnilo k tvrzené vůli žalobce přihlídnout. *„Ze skutečnosti, že předmětné prohlášení bylo součástí nabídky v obchodní veřejné soutěži vyhlášené podle zákona o zadávání veřejných zakázek, lze nepochybně dovodit, že hlavním a jediným cílem stěžovatele bylo získat veřejnou zakázku. Tomuto cíli stěžovatel podřídil své jednání, když zpracoval a předložil zadavateli svou nabídku. Nelze přitom důvodně předpokládat, že by zpracoval nabídku vědomě v rozporu s podmínkami soutěže, tedy s úmyslem sám sebe předem diskvalifikovat z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Za situace, kdy z textu prohlášení „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“ a ani z jeho konkrétního umístění v rámci nabídky nelze spolehlivě usuzovat na skutečný význam takového prohlášení, je třeba vycházet z celkového kontextu daného případu a zohlednit přitom i tvrzení stěžovatele, co bylo jeho skutečným úmyslem. Stěžovatel od vždy tvrdil, a i nadále tvrdí, že předmětným prohlášením v nabídce zamýšlel pouze dát zadavateli najevo, že si je vědom délky zadávací lhůty. Toto tvrzení nelze v daném případě ignorovat, neboť jím stěžovatel jako osoba, která právní úkon (nabídku) učinila, vysvětluje svou skutečnou vůli. To, že tak činí až dodatečně, nic nemění na tom, že pro posouzení významu předmětného prohlášení je v daném případě rozhodující jeho skutečná vůle v okamžiku podání nabídky.“*

Podle Nejvyššího správního soudu je tak třeba popsané žalobcovo tvrzení zohlednit a nikoli je pouze negovat. Není totiž sebemenší důvod v dané situaci přisuzovat žalobci zcela iracionální chování, které by bylo v naprostém rozporu s jeho hospodářskými zájmy, tj. se zájmem získat veřejnou zakázku. Nejvyšší správní soud

tedy uzavřel, že žalobce „*předmětným prohlášením zadavateli pouze sdělil, že bere na vědomí délku zadávací lhůty*“. Takové prohlášení pak nemohlo být důvodem pro jeho vyloučení z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu se ZVZ, pokud zákonnost vyloučení žalobce z tohoto důvodu potvrdil.

Za této situace zdejší soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že stejnou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení, zrušil zdejší soud i toto rozhodnutí.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000,- Kč, dále odměna zástupce za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby - po 1000,- Kč a dvě paušální náhrady hotových výdajů po 75,- Kč, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 8. 2006 (čl. II. zákona č. 276/2006 Sb.). Celkem se jedná o částku 4 150,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce v soudem stanovené lhůtě.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 31 Ca 26/2005-22, se rovněž opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. V tomto řízení byl žalobce úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 3 000,- Kč, dále odměna zástupce za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti – 1000,- Kč a jedna paušální náhrada hotových výdajů 75,- Kč, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 8. 2006 (čl. II. zákona č. 276/2006 Sb.). Celkem se jedná o částku 4 075,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce v soudem stanovené lhůtě.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 62 Ca 36/2007 - 29, se rovněž opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. V tomto řízení byl žalobce úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 3 000,- Kč, dále odměna zástupce za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti – 2100,- Kč a jedna paušální náhrada hotových výdajů 300,- Kč, to vše podle § 7, § 9 odst. 3

písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem se jedná o částku 5 400,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce v soudem stanovené lhůtě.

Vzhledem k tomu, že advokát žalobce soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nemohl soud částku odpovídající této dani do nákladů řízení zahrnout (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí náklady mohly vzniknout (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 18.11.2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu